

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 31/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., N., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 38/09 zo 7. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 38/09 zo 7. apríla 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) 29. júla 1994 domáhala proti žalovanému s označením R. L. – firma L., N. (ďalej len „pôvodný žalovaný“), určenia neplatnosti hospodárskej zmluvy č. 4/91-Bu-práv., ktorú 30. októbra 1991 uzatvorila s pôvodným žalovaným a predmetom ktorej bol odplatný prevod nehnuteľností zo sťažovateľky na pôvodného žalovaného (ďalej len „hospodárska zmluva“). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 Cb 110/98 zo 17. októbra 2001 žalobu sťažovateľky ako celok zamietol s odôvodnením, že žalobou napadnutá hospodárska zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované v čase jej uzatvorenia účinnou právnou úpravou a okresný súd nezistil taký dôvod, ktorý by hospodársku zmluvu robil absolútne neplatnou.

Dňa 28. januára 2002 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3 K 302/1996 z 30. októbra 2001, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok pôvodného žalovaného, do postavenia ktorého v ďalšom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 Cb 110/98 vstúpil správca konkurznej podstaty (ďalej len „žalovaný“).

Následne o odvolaní sťažovateľky z 22. februára 2002 proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 Cb 110/98 zo 17. októbra 2001, ktoré sťažovateľka odôvodnila tým, že hospodárska zmluva nebola registrovaná štátnym notárstvom napriek tomu, že zákonná povinnosť jej registrácie vyplývala podľa sťažovateľky z ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 15 Cob 238/08 z 10. júna 2009, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku „... *nestotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej žalovaný ako organizácia s právnou subjektivitou organizácie*

neexistoval v čase uzavretia zmluvy, nakoľko v zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka tento upravuje vzťahy týkajúce sa podnikateľskej činnosti okrem iného aj fyzických osôb oprávnených na túto činnosť podľa osobitných právnych predpisov, ktorým je aj zák. č. 105/1990 Zb. a teda žalovaného možno nepochybné považovať za organizáciu s právnou subjektivitou.

Potrebu registrácie zmluvy o prevode nehnuteľností štátnym notárstvom v zmysle ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylučuje prevod nehnuteľností zmluvou do socialistického vlastníctva. V danom prípade a to aj s poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd dospel k záveru, že účinnosť hospodárskej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania č. 4/91 zo dňa 30.10.1991 nastala aj bez jej registrácie štátnym notárstvom.“.

Kedže krajský súd v otázke ustálenia zákonnej podmienky potreby registrácie hospodárskej zmluvy štátnym notárstvom bol toho názoru, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu, s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vo výrokovej časti svojho rozsudku vyslovil, že je proti nemu prípustné dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok.

Sťažovateľka využijúc možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku podala proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Cob/238/2008 z 10. júna 2009 dovolanie, v ktorom namietala najmä to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď hospodársku zmluvu posudzoval podľa hospodárskeho zákonníka a neprihliadal na znenie ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov v znení účinnom do 31. decembra 1991 (ďalej len „zákon o súkromnom podnikaní“), ktorý odkazoval na Občiansky zákonník.

O dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obdo 38/09 zo 7. apríla 2010, tak že jej dovolanie zamietol.

Sťažovateľka svoju sťažnosť proti označenému rozsudku najvyššieho súdu odôvodnila takto:

«Ústavný zákon č. 100/1990 zjednotil vlastnícke právo v našom právnom poriadku s účinnosťou od 23.04.1990. Na úrovni základného zákona štátu sa od tohto okamihu už nediferencovalo medzi socialistickým vlastníctvom a osobným vlastníctvom. Zmluva bola podpísaná dňa 30. 10. 1991, teda v čase, kedy podľa Ústavy ČSFR neexistovalo „socialistické vlastníctvo“. ...

R. L. mohol v postavení občana podnikateľa nadobúdať veci na podnikanie bez obmedzenia. Podľa § 5 zákona o súkromnom podnikaní: „Podnikateľ je oprávnený za účelom podnikania nadobúdať majetok v neobmedzenom rozsahu.“ ...

Podľa § 14 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní: „Na podnikateľa zapísaného do podnikového registra sa vzťahujú ustanovenia právnych predpisov upravujúcich práva a povinnosti československých právnických osôb, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ to povaha veci nevylučuje“. ...

Podľa § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní: „Na veci vo vlastníctve podnikateľa slúžiace na podnikanie sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov o osobnom vlastníctve a spoluvlastníctve s výnimkou ustanovení Občianskeho zákonníka o zdroji, účele a o predmete osobného vlastníctva.“ ...

Z citovaného ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní vyplýva, že občan podnikateľ nadobúdal k veciam využívaným na podnikanie vlastnícke právo, ktoré sa spravovalo ustanoveniami vtedy platného a účinného Občianskeho zákonníka. ...

Podľa § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy; na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom, ak nejde o prevod do socialistického vlastníctva.“ ...

Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 07. 04. 2010, sp. zn. 2 Obdo 38/2009 na strane 6... Najvyšší súd SR teda na jednej strane uznal, že v čase podpisu Zmluvy existoval iba jeden pojem vlastníckeho práva s rovnocenným obsahom vlastníckeho práva a nediferencoval medzi osobitnými druhmi a formami. Následne však pristúpil k úplne nelogickému výkladu zásadnej právnej normy pre rozhodnutie, ktorým bolo ustanovení § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní. ...

Výklad ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní poskytnutý Najvyšším súdom SR je vytrhnutý z kontextu. Najvyšší súd SR takýmto svojvoľným výkladom

vlastne z odkazu na právnu úpravu Občianskeho zákonníka vytvoril odkaz na právnu úpravu Hospodárskeho zákonníka. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojvoľným a celkom arbitrárnym spôsobom vytvoril zo zjavného odkazu na jeden právny predpis (Občiansky zákonník) odkaz na úplne iný právny predpis (Hospodársky zákonník). Takýto postup považujem za neústavný a diskriminačný.

Tvrdím, že Najvyšší súd SR takýmto neopodstatneným, nelogickým a svojvoľným výkladom porušil moje základné pravo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces.»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dna 07. 04. 2010, sp. zn. 2 Obdo 38/2009 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v či 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. 04. 2010, sp. zn. 2 Obdo 38/2009 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

Súčasne si sťažovateľka uplatnila nárok na úhradu trov jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 1 996,30 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 38/2009 zo 7. apríla 2010 tým, že dôsledkom podľa sťažovateľky svojvoľného výkladu ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní najvyšší súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k právnomu názoru, že v čase uzavretia hospodárskej zmluvy o prevode nehnuteľností medzi sťažovateľkou a pôvodným žalovaným ako podnikateľmi sa pre právne relevantný prevod

vlastníckeho práva nevyžadovala jej registrácia štátnym notárstvom podľa ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 2 Obdo 38/09 zo 7. apríla 2010 s kľúčovou argumentáciou sťažovateľky vyjadrenou v jej dovolaní a tiež v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu vysporiadal takto:

«Predmetom dovolacieho konania je vyriešenie otázky zásadného právneho významu, tak ako túto formuloval odvolací súd, a to ustálenie zákonnej podmienky potreby registrácie štátnym notárstvom zmluvy, predmetom ktorej je prevod nehnuteľnej veci v zmysle ust. § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej hospodárskej zmluvy medzi účastníkmi konania č. 4/91 zo dňa 30. 10. 1991.

Podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní, na veci vo vlastníctve podnikateľa slúžiace na podnikanie sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov o osobnom vlastníctve a spoluvlastníctve, s výnimkou ustanovení Občianskeho zákonníka o zdroji, účele a o predmete osobného vlastníctva.

Podľa ust. § 1 ods. 1 Hospod. zák. č. 109/1964 v znení zák. č. 103/1990 Zb. platného a účinného v čase uzavretia zmluvy, Hospodársky zákonník upravuje vzťahy vznikajúce pri podnikateľskej činnosti právnických a fyzických osôb (ďalej len „organizácie“) oprávnených na túto činnosť podľa tohto zákona a osobitných právnych predpisov, vzťahy pri hospodárskom styku právnických osôb a majetkovú zodpovednosť v týchto vzťahoch.

Pri osobitných právnych predpisoch Hospodársky zákonník uvádza Zákon č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach, Zákon č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a Zákon č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov.

Podľa ust. § 153 ods. 1 Hospod. zák. hospodárska zmluva vzniká, ak dôjde k dohode o predmete a čase plnenia, prípadne o ďalších náležitostiach, o ktorých pri dojednaní zmluvy niektorá z organizácií vyhlási, že dohoda o nich je nevyhnutná pre vznik zmluvy. Ak sa cena tvorí dohodou organizácií, vznikne zmluva, len ak dôjde k dohode o výške ceny alebo o spôsobe, akým sa určí.

Podľa Druhej hlavy Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia hospodárskej zmluvy zák. č. 509/1991 Zb. Prvého a Druhého oddielu, účastníkmi občianskoprávných vzťahov sú občania, socialistické organizácie a štát.

Podľa ust. § 18 Obč. zák. v znení zák. č. 509/1991 Zb. Socialistickými organizáciami sú štátne, družstevné a spoločenské organizácie, ako aj iné organizácie, činnosť ktorých prispieva k rozvoju socialistických vzťahov.

Hospodársku zmluvu č. 4/91-Bu-práv. zo dňa 30. 10. 1991 o prevode hnutelných vecí a nehnuteľností uzavrela na strane predávajúceho P., a. s. N. a na strane kupujúceho organizácia L., N., ... účastníkmi vzniknutého právneho vzťahu uzavretého na základe hospodárskej zmluvy o prevode vlastníctva podľa § 347 Hospodárskeho zákonníka boli akciová spoločnosť založená v zmysle zák. č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a súkromný podnikateľ ustanovený v zmysle zák. č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov.

Z obsahu citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia predmetnej hospodárskej zmluvy zo dňa 30. 10. 1991 žalobca a žalovaný neboli účastníkmi občianskoprávných vzťahov vzniknutých z predmetného právneho úkonu a z tohto dôvodu ani nemohli byť v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka posudzované. Právny vzťah účastníkov hospodárskej zmluvy zo dňa 30. 10. 1991 vzniknutý z tejto hospodárskej zmluvy bol vzťahom hospodársko-právnym upraveným Hospodárskym zákonníkom, ako to vyplýva z citovaného ust. § 1 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka. Žalobca vznikol dňom zápisu do obchodného registra dňa 1. 1. 1991 a bol založený podľa zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach. Žalovaný, resp. úpadca vznikol zápisom do podnikového registra dňa 2. 12. 1990 podľa zákona č. 105/1990 Zb. o súkromnom podnikaní občanov. Predmetný, napadnutý právny úkon, hospodársku zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania P., a. s. N., ... a L., N., ... ako právnickými osobami vzniknutými podľa osobitných predpisov je preto potrebné právne posudzovať podľa ustanovení Hospodárskeho zákonníka. Hospodársky zákonník ako všeobecný právny predpis upravujúci vzťahy vzniknuté medzi účastníkmi nemá osobitnú úpravu postupu právnej registrácie prevodu nehnuteľností štátnym notárstvom. Dovolací súd sa stotožnil s právnou argumentáciou dovolateľa v tom smere, že v dôsledku zmeny ústavného zákona č. 143/1968 Zb. a Ústavy zák. č. 100/1960 Zb. došlo k zjednoteniu vlastníckeho práva a zániku jeho delenia na jednotlivé druhy a formy a z tohto dôvodu nemohol pôvodný žalovaný nadobudnúť majetok do socialistického vlastníctva a nadobudnúť mohol vlastníctvo. V tomto smere teda ani úprava obsiahnutá v čase uzavretia hospodárskej zmluvy v Občianskom zákonníku, ani v

zákone o súkromnom podnikaní (§ 15 ods. 1) presne nezodpovedá prijatej úprave zásadných ústavných zákonov. Preto v súlade s právnou úpravou vlastníckeho práva, ústavnými zákonmi platnými v čase uzavretia hospodárskej zmluvy je potrebné vykladať ust. § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní v tom zmysle, že veci vo vlastníctve podnikateľa slúžiace na podnikanie sú upravené ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov o vlastníctve, atď. Z tohto pohľadu výkladu potom je zrejmé, ako je už uvedené vyššie, že takýmto všeobecne záväzným právnym predpisom upravujúcim, okrem iných, vlastnícke vzťahy podnikajúcich fyzických osôb, je Hospodársky zákonník, ktorý osobitne nevyžaduje na platnosť prevodu nehnuteľného majetku podnikateľa registráciu štátnym notárstvom. Iné otázky zásadného právneho významu pre posúdenie veci neboli odvolacím súdom určené, a preto spôsobilé v dovolacom konaní sa nimi zaoberať.

Dovolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil so záverom odvolacieho súdu a dovolanie žalovaného v zmysle ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.»

Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu spočívajúceho v tom, že hospodárska zmluva o odplatnom prevode nehnuteľností uzavretá medzi sťažovateľkou a pôvodným žalovaným ako podnikateľmi sa v čase jej uzavretia spravovala výlučne ustanoveniami Hospodárskeho zákonníka a z tohto dôvodu sa pre právne relevantný prevod vlastníckeho práva nevyžadovala podľa ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka jej registrácia štátnym notárstvom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Najvyšší súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom, pre ktoré dovolanie sťažovateľky zamietol, a jeho rozsudok obsahuje výklad ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní aj vo vzťahu k ostatným relevantným ústavným a zákonným právnym normám, ktorý nemožno považovať za svojvoľný.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ najvyšší súd, vzhľadom na zjednotenie vlastníckeho práva ústavným zákonom č. 100/1990 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa ústavný zákon č. 100/1960 Zb. Ústava Česko-slovenskej federatívnej republiky a ústavný zákon č. 143/1968 Zb. o československej federácii, účinným od 23. apríla 1990, ktorým sa odstránilo jeho dovtedajšie delenie na socialistické, družstevné a v nie poslednom rade aj osobné, dospel k názoru, že ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o súkromnom podnikaní je v duchu prijatých ústavných zmien potrebné interpretovať tak, že „... *na veci vo vlastníctve podnikateľa slúžiace na podnikanie sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov o vlastníctve...*“, dôsledkom čoho sa hospodárska zmluva o prevode nehnuteľností uzavretá medzi sťažovateľkou a pôvodným žalovaným ako podnikateľmi

spravuje výlučne iba ustanoveniami Hospodárskeho zákonníka, tento výklad je výkladom plne ústavne konformným.

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Záveru, ku ktorým dospel najvyšší súd sú podľa názoru ústavného súdu v súlade s ústavnými medzami výkladu zákonov. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Nad rámec vlastného odôvodnenia ústavný súd už len poznamenáva, že v obdobnej právnej veci Najvyšší súd Českej republiky v odôvodnení rozsudku sp. zn. 32 Cdo 5387/2008 z 12. januára 2010 dospel k identickému názoru, keď uviedol, že pri

kúpe nehnuteľnosti zaobstarávanej na účely podnikania ide o vzťah, ktorý sa spravuje Hospodárskym zákonníkom a aplikácia Občianskeho zákonníka vrátane jeho ustanovení § 134 ods. 2 v znení účinnom do 31. decembra 1991 v danej veci tak bola vylúčená.

Vychádzajúc z už uvedeného postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu najvyššieho súdu v konaní o veci samej, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011